

alia per se patet, felicitatem aliquam ex
 iis quæ per se, & non ob aliud sunt expen-
 tendæ, esse statuendam. felicitas enim
 nullius rei indiga est, sed ex sese ipsa
 sufficit. Per se autem sunt expetendæ illa,
 ex quibus præter operationem requiritur
 nihil: cuiusmodi esse actiones videntur,
 quæ ex virtute sunt: bona enim & hon-
 estia agere ex iis est, quæ per se expetun-
 tur. Quin etiam ex lusionibus illa quæ iucun-
 dæ sunt: quippe cum non ob aliud i-
 psas eligant: damnum enim ex ipsis potius
 quam vilitatem & corpora & fortunas
 negligentes, consequuntur. Confugiunt
 autem ad huiusmodi diuersiones pleriq-
 ue eorum qui felices habentur. vnde ap-
 pud tyrannos in existimatione sunt, qui in
 talibus diuersionibus sunt urbani: quip-
 pe cum in iis quæ illi appetunt, sese exhi-
 bent iucundos, indigent autem talibus.
 Ac videntur quidem hæc felicia esse, pro-
 pterea quod qui in potestatibus constitu-
 ti sunt, his vacant, sed nullum fortasse ar-
 gumentum huiusmodi homines sunt.
 non enim in dominatu virtus colloca-
 ta est, aut intellectus, ex quibus hon-
 estæ operationes existunt. Neque si isti
 quia sincera & liberalis voluptatis gu-
 stum non habent, ad corporis voluptates
 confugiunt: propterea has magis esse
 expetendas existimandum est, nam & pue-
 ri quæ apud se in precio sunt, præstan-
 tissima esse opinantur. Consentaneum
 igitur est, vt sicut pueris & viris diuersa
 esse in precio videntur: ita prauis & ho-
 nis quoque videantur. Vnde quemad-
 modum saepe dictum est, ea sunt precio-
 sa & iucunda, quæ probò viro huiusmodi
 sunt. atque ea maximè expetenda ope-
 ratio est vnicuique, quæ ex habitu pro-
 prio: probò autem viro, quæ ex virtute fit.
 Non est igitur in lusu felicitas, absurdum
 enim est lufum esse finem: & negotiari, &
 laborare tota vita ludendi causa. nam om-
 nia, vt ita dicam, præter felicitatè alte-
 rius causa expetimus: quippe cum finis ip-
 sa hæc sit. serio autem agere & laborare
 lusionis causa stultè planè ac puerile ad-
 modum videtur. Ludere autè vt serio agat
 quispiam ex Anacharsidis sententia videtur
 rectè se habere: quippe cum lufus requie
 similis sit. & cum nequeant homines assid-
 uè operari, requie indiget. non est igitur
 finis requies: causa enim operationis fit.
 At esse ex virtute vita felix videtur: hæc
 autè studiosa & seria est, nõ in lusu versa-
 tur. Meliora præterea seria & studiosa esse
 dicimus ridiculis, & iis quæ cū lusu fiunt.

A αἱ δὲ καὶ αὐταῖς· δῆλον ὅτι τὴν ἄδραμον
 νίαν, ἢ καὶ αὐταῖς ἀρετῶν τινα θετέον, καὶ
 οἱ ἦν δὲ ἄλλο, οὐδέ τις γὰρ ἐστὶν ἡ ἄδρα-
 μονία, ἀλλ' ἀπάτης. καὶ αὐταῖς δ' ἐστὶν
 ἀρετῆ, ἀφ' ὧν μηδὲν ὀπίσθηται παρὰ τὴν
 ἐνέργειαν τοιαῦτα δ' ἐστὶν δοκοῦναι αἱ κατ' ἀ-
 ρετὴν κερδαίσεις· τὰ γὰρ καλὰ καὶ σπουδαῖα
 κερδαίειν, ἢ οὐδ' αὐτὰ ἀρετῶν ἢ ἢν παιδιῶν
 δὲ, αἱ ἡδέϊα οὐ γὰρ δι' ἔτερον αὐτὰς ἀρετῶν
 B βελάπτονται γὰρ ἀπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ ἀ-
 φελουῦνται, ἀμελοῦντες ἦν σωματίων καὶ τῆς
 κτήσεως. κατὰ φερόμενοι δ' ὅπῃ τὰς τιμωτάτας
 διαγωγὰς ἦν ἄδραμον ζουῦσαν οἱ πολλοί·
 διὸ παρὰ τοῖς τυράννοις ἄδραμον οἱ ἐν
 ταῖς τιμωτάτας διαγωγὰς ἄντα πέποι· ἂν
 γὰρ ἐρίεν, ἐν τοῦτοις παρήγοισι σφᾶς ἀνδρῶν
 ἡδέϊα· δύνανται δὲ τοιούτων. δοκεῖ μὲν οὖν ἄ-
 C δραμονικὰ ταῦτα εἶναι, διὰ τὸ ἐν ταῖς δωρα-
 σεῖας ἐν τοῦτοις ἀπαχολάζειν. οὐδὲν δὲ ἴ-
 σως σημεῖον οἱ τοιοῦτοί εἰσιν· οὐ γὰρ ἐν τῷ
 δωρασεύειν ἡ ἀρετῆ, οὐδ' ὁ νοῦς, ἀφ' ὧν αἱ
 σπουδαῖα ἐνέργειαι. οὐδ' εἰ ἀργυροῖς οὗτοι
 ὄντες ἡδέϊα εἰληκτικοὶ καὶ ἐλευθεροῖ, ὅπῃ
 τὰς σωματικὰς κατὰ φύσιν, διὰ τὸ τοιαῦ-
 ταις οἰστέον ἀρετωτέρας εἶναι καὶ οἱ παῖδες,
 τὰ παρ' αὐτοῖς τιμωμένα, κέρδιε οἰόνται
 D εἶναι. διόλογον δὲ, ὡς περὶ πασι καὶ ἀνδράσιν ἔ-
 τερα φάινεται τίμα, οὕτω καὶ φαῖλος καὶ
 ὀφεικῆσι. κατὰ τὸ οὐ πολλὰ κέρδιε εἰρηται,
 καὶ τίμα καὶ ἡδέϊα εἶναι τὰ τῶν σπουδαῖα ποι-
 αῦτα ὄντα· ἐκείτω δὲ ἢ καὶ τὴν οἰκείαν ἐ-
 ξῆν, ἀρετῶν τε ἐνέργειαι· καὶ τὰ σπουδαῖα
 δὲ ἢ καὶ τὴν ἀρετῶν ἐν ἐν παιδιῶν ἀρετῆ ἢ ἄ-
 δραμονία. καὶ γὰρ ἀποπον τὸ τέλος εἶναι παι-
 E δία, καὶ κερδαίειν ἐστὶν καὶ κερδοποιεῖν
 τὸν βίον ἅπαντα τῷ παιδεῖν χάριν· ἅπαντα
 γὰρ ὡς εἶπεν, ἐτέρον χάριν ἀρετῶν ματα,
 πλὴν τῆς ἄδραμονίας· τέλος γὰρ αὐτῶν σπου-
 δαίειν δὲ καὶ ποιεῖν παιδίας χάριν, ἢ ἴδιον
 φάινεται καὶ λίαν παιδικόν· παιδεῖν δ' ὁ-
 F πως σπουδαίει κατ' ἀνάγκησιν, ὅρθεσ ἔχον
 δοκεῖ ἀνάγκησιν γὰρ εἶναι ἢ παιδία ἀδωρα-
 τουῦτες ἢ σωματικῶς ποιεῖν ἀπαπεισας δέ-
 ονται· οὐ δὲ τέλος ἢ ἀνάγκησιν. γίνονται γὰρ ἔ-
 τερα τῆς ἐνέργειας. δοκεῖ δ' ὁ ἄδραμων
 βίος κατ' ἀρετῶν εἶναι· εἰδὲ δὲ σπουδαίει,
 ἀλλ' ἐν ἐν παιδιῶν· βελτίω τε λόγῳ μὲν τὰ
 σπουδαῖα, ἢν γελῶν καὶ μὲν παιδίας,
 καὶ